

Sygn. akt IV CNP 7/09

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powoda

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 14 listopada 2006 r.

w sprawie z powództwa L. M.

przeciwko J. K.

o przywrócenie naruszonego posiadania,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 kwietnia 2009 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania ze skargi.**

Uzasadnienie

Powód L. M. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 listopada 2006 r., opierając skargę na podstawie naruszenia art. 344 § 2 k.c., i jako przepis, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, wskazał także art. 344 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Z art. 424¹ § 1 kpc wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko wtedy, gdy przez wydanie orzeczenia została stronie wyrządzona szkoda. Dlatego do istotnych wymagań tej skargi należy uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Oznacza to w pierwszej kolejności konieczność oświadczenia przez skarżącego, że szkoda wystąpiła, ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru oraz uwiarygodnienia tego oświadczenia. Uprawdopodobnienie szkody wymaga przedstawienia wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda majątkowa została już wyrządzona, z wykazaniem związku przyczynowego pomiędzy tym stanem, a wydaniem orzeczenia, a także powołania dowodów lub innych środków, które uczynią oświadczenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110 i z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2007, nr 7-8, poz. 41).

Konfrontacja wskazanego wymagania z uzasadnieniem skargi w tym zakresie prowadzi do jednoznacznego wniosku, że w skarga powoda nie czyni zadość wymaganiu uprawdopodobnienia szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Cała wypowiedź zawarta w skardze zamyka się w stwierdzeniu, że powodowi została wyrządzona szkoda, gdyż skutek naruszenia art. 344 § 2 k.c. „powód został pozbawiony możliwości spokojnego posiadania przedmiotowego lokalu”, przy czym, zdaniem skarżącego „szkodę uprawdopodobniają powołane

dowody, a także dowody zawarte w aktach sprawy III Ca 1240/05”. Skarżący nie określił zatem nawet rozmiaru szkody, ani konkretnych przesłanek jej ustalenia. Należy przy tym podkreślić, że prawomocne oddalenie powództwa (apelacji) nie może być utożsamiane z wyrządzeniem przez wydanie wyroku szkody odpowiadającej nieuwzględnionemu roszczeniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11), a taki właśnie sposób rozumienia szkody wynika z uzasadnienia skargi.

W sprawie zachodzi inna jeszcze przyczyna jej odrzucenia, a mianowicie niedopuszczalność skargi wynikająca z tego, że jej rzeczywistą podstawę – wbrew zakazowi sformułowanemu w art. 424⁴ zd. 2. k.p.c. – stanowią zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Analiza uzasadnienia skargi prowadzi do wniosku, że pomimo, iż skarżący oparł skargę na podstawie naruszenia prawa materialnego, to w istocie uzasadnienie podstawy skargi sprowadza się do prezentacji własnej wersji stanu faktycznego, w opozycji do ustalonej podstawy faktycznej orzeczenia.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił, o kosztach postępowania wywołanych wniesieniem tej skargi orzekając na podstawie odpowiednio – zgodnie z art. 424¹² i 398²¹ k.p.c. – zastosowanego art. 98 § 1 k.p.c.